

daj v kak hlev, ki že morebiti dolgo ni bil prevetren, so te oni plinovi tako prevzeli, da ti solze stopijo v oči. Konjskemu očesu, ki je tako nježno in občutljivo, mora torej tudi škodovati oni sopuh. Prezračni torej tudi pogosto hleve; ne bode zeblo živali. Zdravi zrak bogato nadomesti toplo soparico.

Drugi pomoček: Ne obešaj konju gar previsoko. Ako mora žival iz visokega vleči krmo, lahko mu pade kaka smet, resa itd. v oko. Navadno se spravijo te reči iz očesa s solzami, ki pridejo konju. Ali lahko je tudi, da ostanejo v očesu. Nastane potem vnetje, in oko je izgubljeno. Ako so pa gare nižje, primerne konjevi visokosti, ne pade lahko kaj v oči.

Tretjič: Ne obešaj konju obočnic. Zoper to razvado se je že mnogo pisalo in govorilo, a vselej zastonj. Navadno mislijo, da se konj manj plaši, če ima obočnice; češ, nič ne vidi, kaj se okoli njega godi, ker je prisiljen, le pred sebe gledati. Ali konj trpi pri tem dvojno muko. Muči ga radovednost, katere ne more nasititi. Rad bi videl vse okoli sebe, pa ne more. To ga vznemirja in se plaši lahko še bolj, kakor če bi imel prosto oko. Ako si kak predmet lahko prosto ogleda in spozna, da nič ni nevarnega, ostane miren. Ako pa vidi kako reč le od strani in ne popolnoma, dozdeva se mu to hujše, kakor je v resnici. Od tod torej še večja plašljivost. Trpi pa tudi oko samo. Konju ste očesi tako vravnani, da gledate na stran. Če ju pa zakrivate obočnici, mora se žival siliti, da gleda naprej. To jo pa boli. Ni torej čudo, da začne oko slabeti, da zboli in na zadnje ugasne.

Četrtrič: Ne mahaj konju z bičem okoli glave, da ne zadeneš očesa.

Sejmovi. Dne 26. februarja v Arveži, Kozjem, Ločah, Rogatei, Laškem trgu, Slov. Bistrici in Rogatei. Dne 27. februarja v Imenem. Dne 28. februarja na Bregu v Ptujih in v Šostanji. Dne 1. marca v Marenbergu (za konje) in na Planini. Dne 2. marca na Vranskem in v Poličanah.

Dopisi.

Od Male nedelje. (Leposlovno društvo.) Nemila osoda, katera je vsled smrti Nj. vis. cesarjeviča Rudolfa zadela cesarsko obitelj, ter sploh tudi celo Avstrijo, bila nam je povod, da smo od „leposlovnega bralnega društva“ dne 3 t. m. nameravali veselico na spomlad t. j. na mesec maj morali odložiti. Društveniki so se sicer v napovedanih prostorih sešli, kjer se je poročilo društvenega delovanja položilo, odobrili letni račun, ter volili novi odbor za bodoče leto. Vsi predmeti bili so v obče s pohvalo in zadovoljstvom rešeni, ter v odbor voljeni gg. A. Božić, S. Cvahte, Mihalić, L. Slana in H.

Stuhec. Društveni tajnik, g. Cvahte, prečital nam je več navdušenih in laskavih došlih pisem, katera so nam naši rojaki z zdatnimi darovi priposlali, med katerimi omenjamo v prvi vrsti g. dr. Filipiča, odvetnika v Celji, g. učitelja Kosi v Središči g. A. Spindlera v Ptujih i. t. d. Med čitanjem le teh pisem se je mnogokratno živio in končno naj srčnejša za hvala izrekla. Društvo je potem sklenilo, da ima razun svoje knjižnice še sledeče časnike naročene: „Slov. Narod, tri iztise Slov. Gospodarja, Mir, Slov. Svet, Edinost, Brus, Kmetovalec in Zvon.“ Društvo pristopi, kakor navadno, v družbo sv. Mohorja in Slov. Matico kot letnik. Po končanem društvenem zborovanju sledilo je več podučljivih govorov, posebno podučljiv bil je g. tajnikov v spomin V. Vodnika. Za tem je sledila lepa deklamacija, katero nam je navzoči pesnik gosp. Flegarič navlašč za ta večer zložil. Ko so nam tako v bratski slogi ure našega shoda hitro potekle, smo se ločili z zaupanjem, da danes odloženo veselico v spomladi še ugodneje izvršimo. „Dal Bog srečo!“
Radislavski.

Iz Bučkovec pri Mali nedelji. (Potreben opomin.) Dne 30. prosinca vršila se je veselica pri nas v nekem prav nerodnem kraju. Oni gostilničar bi bil bolj za to, da bi ga v Sibirijo poslali kamenja tret ali pa v Turčijo Turkom čebula saditi. To gostilno si je namrec neki mlad trgovček vzel v najem, nosi pa na svojem pečatu v sredi Slovencev napis nemšk. On silno zoper čč. gg. duhovnike zabavlja in in jih grdo črni. Zato bi ga človek vprašal, ali je slovenske matere sin? Če hoče narodujak biti, drži naj se naroda in naj ne lomi tako slovensčine, kakor da bi piščetom vodo sekal! Ali se mu pa zdi krivo, da bi slovenski govoril? Od Slovencev živi in zato nas še za „tume paure“ ima, nemščine pa sam ne zna, saj bi ga pravi Nemci ne razumeli, tako govori nemški. Tedaj bode pač najboljša za-nj, da gre s svojimi tisočaki v daljno Indijo, da se nauči indijanskega jezika, ker se mu zdi naš mili slovenski jezik preprost. Ako se to izgodi, bodo imeli čč. gg. duhovniki pred njegovim blatnim jezikom in tudi mi drugi bomo imeli mir. Šolska mladina bode dosti boljše, ker ne bode toliko pohujšljivih reči videla, tacih, da se odrastlim gabi, mladost pa veselje dobi do razuzdanosti. Skoraj se bode bati za mladiča, da ne bi na zadnje s svojo razuzdanostjo zblaznel in svoje tisočake še kedaj v blaznici porabil. Zato ga opomnimo, če hoče biti tak, kakor za stan sodi, naj se poboljša, če pa ne, v prihodnjic zna še kaj več slišati.
Stanko Trnski.

Iz Vržeja. (Raznoterosti.) Iz našega prijaznega trga že dolgo ni bilo nobenega glasa. Ne vém, od česa to pride. Indi se vse giblje, snujejo se bralna društva, samo pri nas vse spi.

In vendar živijo v našem trgu sami čvrsti Slovenci. Neke žalostne prikazni ne morem zamolčati. Pri nas so neki možje, ki rajši govorijo nemški, kakor slovenski, čeravno jih nemščina po jeziku tolče, da se Bogu vsmili. Opuštimo to in spoštujmo jezik, ki ga nas je mati učila. Ne kvarimo si svojega dobrega imena. Naš trg je znan daleč okoli kot čvrsti narodni trg! Nekaj še bi rad povedal. Zdaj nabirajo naš velečastiti gospod župnik denar za Mohorjevo društvo. Malo, jako malo nas je zapisanih v koledarji. Še enkrat toliko bi nas lahko bilo. Tržani, delajmo na to, da nas letos dosti na novo pristopi. Sosed prigovarjaj sosedu in šlo bode. Za jeden goldinar šest lepih knjig, kaj še čemo več! Vse za vero, cesarja in domovino!

Od sv. Lovrenca v slov. gor. (Zadušnice)

Kakor vsakega zavednega Avstrijanca je tudi nas v tej tihi dolini iznenadil in pretresel glas o prezgodnji in nesrečni smrti vse občje, tudi izvan avstrijskih mej priljubljenega cesarjeviča Rudolfa. V znak žalovanja se je dne 6. t. m. od 11. do 12. ure z vsemi zvoni zvonilo in 9. smo obhajali zadušnice, prečastni gospod župnik pa so služili črno sveto mešo, pri kateri se je učiteljstvo s svojo šolsko mladino posebno izkazalo vsled izbornega petja in potem je bilo „libera.“ Omenjene svečanosti vdeležili so se vsi naši stani, krajni šolski svet, vsa občinska zastopstva c. k. poštni urad in izredno mnogoštevilno ljudstva. Gotovo so se iz vseh src vzdigale najiskrenejše molitve s preponižno prošnjo, naj premili vsega mogočni Vladar nam milostno ohrani sedanjega premilega in predobrotljivega vladarja krepkega še mnogo let na srečo, blagor in ponos nam premile Avstrije. Tudi ne moremo zamolčati, da je naš krajni šolski svet razvun druge svečanosti za daljši spomin 40 letnice cesarjeve omislil naši šoli prekrasno podobo Njih veličanstva. i.

Od Ščavnice. (Škric, ne stric!) Res, hvalevredna in srečna občina, katera ima samostalnega, vestnega in nepristranskega župana, ter ji ni treba biti pod jerobstvom, ali žal, pri nas na Ščavnici se godi nasprotno. Novizvoljen odbor je imel takrat največje žaupanje v osebo zdajnega gosp. predstojnika M. Št.; ali ta mu je k malu po volitvi kremplje pokazal ter si je svojevoljno vzel škrica, možiceljna, sem gor iz Drvanje, M. T. in ta občino strahuje in komandira v sramoto župana samega, kakor tudi vseh občinarjev, kakor da bi se res pri nas tu ne našel človek, večč pisanja itd. Ta škric je bil nedavno sam župan na Drvanji in zdaj vprašamo, zakaj ni več tam vsaj še v občinskem odboru, saj ima vse §§. in postave v mezinem? Pa ne le, da strahuje temveč on zna dobro na „zvijačo“ —, je hitrih nog ter stika od trga v trg k vsevedežem, da tako z novimi zvijačami tudi tukajšnje posestnike k raznim tožbam huj-

ska in ščuje ter tako mir in zastopnost med sosedi in prijatelji moti in kali. Kaj, kdor ni kje drugje za rabo, ali bi moral pri nas biti? — Že ne! Dobro, da imamo nove volitve pred vratmi; bomo si na vsak način stvar predru-gačili in popravili ter si takega župana poiskali, kateremu ne bo potrebno mašetarja ter se ne bode le po „glažekih“ — ravnal.

Iz Slovenjega Gradca. (Razglas.) Tudi na oglih našega mesta pribita je bila tiskana zahvala našega cesarja vsem narodom za izkazano sočutje o priliki smrti cesarjeviča Rudolfa. — Odrezana pa je bila slovenska in prilepljena le nemška polovica; od namestnikovega imena: „Kübeck“, ki je bilo tiskano deloma pod nemški, deloma pod slovenski tekst, bere se zdaj le: „eck“. Gotovo je to predrzno in samovoljno ravnanje, ki ne ugaja blagemu namenu cesarja, kateri se je hotel zahvaliti tudi Slovincu, ne samo Nemcu. Obžalujemo moža, naj je kdor si bodi, da ni mogel svojega sovraštva do Slovencev zatajiti o tej priložnosti, ko še vsi narodi žalujejo s svojim cesarjem. Mislimo, da tudi pošteni Nemci ne morejo pohvaliti ni odobriti takega postopanja. Slovenci spoznajte svoje prijatelje!*)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V nedeljo so bile na Dunaji v treh cerkvah slovesne sv. maše za najvišjo cesarsko rodbino. Pri njih so bili udje cesarske rodbine, kar jih biva sedaj na Dunaji in ogromno število pobožnega ljudstva. Tako sa kaže kat. ljudstvo svojo ljubezen do Nj. veličanstva. — V drž. zboru je obveljal načrt postave gledé skladišč blizu brez vsake, večje spremembe. — Štajarski dež. šolski svet v Gradci je imel lani 22 sej ter je razpravljal v njih 8707 reči gledé raznih šol. To število je sicer veliko, a ne upamo si reči, da je na naših šolah za veliko boljše vsled njih. — Ogleda mrličev ni že Bog zna, kaka imenitna oseba, vendar pa se pulijo na Koroškem možje za tako službo, posebno če jo ima doslej kak Slovenec v rokah, najde se hitro kak nemškutarček, da pokaže v kakih liberalnih novinah na-nj, češ, da mož ni za tako službo. Samo po sebi je razumeje da pobere „D. W.“ v Celji tako novico ter jo prinese še toplo pred svoje bralce. — Nekdanji c. kr. okr. glavar v Litiji na Kranjskem, vit. Fränzel-Vestenek, postal je tajnik pri trgovinski zbornici v Solnemgradu. Nemškutarija ne drži dolgo in pusti človeka prej ali slej v — blatu. Prav je tako. — Ljudska posojilnica v Gorici ni velika, vendar pa je imela lani za 64.366 gold. 45 kr. prometa.

*) Kakor se nam poroča, izpreobrnil je c. kr. okr. glavar „Nemce“ v Slov. Gradci ter so potlej lepo nemške in slovenske besede prilepili na oglih. Ured.